CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Fără sedii
4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 127)
MIERCURI
11 iulie 1990

Punct... și de la capăt. Dar cum?

Cuvîntul domnului prim ministru Petre Roman, ca reprezentant al „majorității" parlamentare, în aula Ateneului român, a adus în față o declarație de intenție hotărîtă, dar și hotărîtoare pentru capătul de drum al economiei de piață în România.

Printr-un program de intenții vagoase, împins uneori chiar dincolo de drepturile de investitură ale executivului, se pune de fapt problema trecerii dinamice, aproape „foc", de la un sistem politic, economic și social, la un altul, despărțite de o imensă prăpastie.

Oricum meritele se vor evidenția numai dacă programele economice vor căpăta concretețe și vor deosebire de cele găsite pînă de pînă acum, își vor găsi realmente expresia practică.

Acest lucru rămîne, deci, de văzut.

Tendința prelungirii „agoniei economice", exprimată de criza de structură, la care de altfel s-a referit pe larg primul ministru, și, mai ales, de cea de conjunctură a „exercițiului muncii productive", oferă pentru moment mai curînd imaginea iluzoriei a intențiilor declarației program pentru o economie flexibilă și puternică.

O singură „experiență" este mai necesară ca oricînd — experiența muncii", pentru că dreptul la muncă există, iar „exercițiul muncii" conștiente, bine făcută, este singura cale ca declarația de intenții a guvernului să devină o „întîmplare întîmplată" de la centralizarea totalitară și egalitarismul în muncă la economia de piață, la piața liberă și obiectivă a produselor și serviciilor, a forței de muncă.

Declarația de intenții și orientări a domnului președinte Ion Iliescu ne propusese numai avansarea și, iată domnul prim-ministru ne invită la ocuparea scenei, și la pornirea spectacolului economiei de piață.

Cum să ocupăm această scenă a **„noului exercițiu"** cînd cunoaștem numai exercițiile revendicărilor, grevelor de tot felul, presiunilor salariate, productivității mai scăzute ca oricînd, ale unui sistem economic încă amorțit, birocratic, paralizat pe de-an-ntregul. Cel mai grav este că însuși elementul „cheie" — „omul", individual sau în grup, în bună parte a înțeles prin „democrație" și dreptul de a face orice altceva decît a munci, a pune umărul și gîndul la locul său de muncă pentru însăși existența noastră.

Să fie adevărată „oboseala muncitorilor", acumulată în ultimii ani ai dictaturii, **singura care justifică productivitatea scăzută a producției, diminuate fără precedent față de aceleași perioade ale anilor trecuți?**

Noi credem că NU. La nivelul economiei „așa-zisa oboseală" ascunde și timpul consumat cu grevele, demonstrațiile, reorganizările greșite, cîmăgirea Bucureștiului, greșelile guvernanților în acordarea, sub presiune, în multe cazuri cu prea mare asprime, a unor drepturi suplimentare nu numai a celor ciuntite de dictatură, care ulterior acordării nu s-au constituit și în elemente stimulative pentru îndeplinirea programelor de producție, chiar și în condițiile în care foarte multe întreprinderi și-au modificat presiv normele de timp. Astfel, în 1990 se realizează aceleași produse fizice ca anul trecut, dar cu un consum de manoperă de cca. 20% mai mare, în paralel și cu reîncadrarea în categorii superioare a lucrătorilor.

Scăderea realizărilor la producția fizică și, direct la cea valorică, odată cu creșterea salariilor, dar nu și a surselor, conduce univoc la inflație, deoarece nici o măsură a guvernului nu va putea suplini lipsa acută a produselor de pe piață pentru populație și pentru industrie.

Ce se va putea cumpăra, așadar, din fondurile fiecărei unități și implicit ce va putea cumpăra populația din salarii, dacă nu există produse fizice pe piață?

Economia de piață, asupra necesității sale existînd un consens acum, nu este compatibilă cu lipsa produselor de pe piață. Și la aceste lipsuri contribuie lanțul mare al producătorilor care își creează dificultăți și se încurcă unul pe altul.

În aceste condiții **veniturile realizate trebuie să fie reflecția muncii prin realizarea unor producții fizice și valorice eficiente și nu presiunea asupra instituțiilor și Guvernului, pentru că de acum producem pentru profit și nu pentru obținerea valorilor de întrebuințare.**

Nu mai puțin adevărat este că sistemul de prețuri — inclusiv prețul forței de muncă (salariul) a fost denaturat de incompetență, mîncluna creșterii și realizării planurilor și intenția realizată de jefuire a populației și pe această cale. Menținîndu-se anormal de scăzute, prețurile resurselor primare, în cele mai multe cazuri fără recuperarea cheltuielilor de producție, profitul s-a transferat industriilor prelucrătoare, profit care a fost mărit prin practicarea prețurilor ridicate de monopol la produsele vîndute populației.

Dacă pagubele provocate industriei resurselor primare de sistemul de prețuri au fost compensate prin dotații de stat, în schimb s-a ruinat populația prin salariile impuse și prețurile de speculă stabilite violent de stat, fără ca populația în calitate de angajat sau de consumator să poată trata asupra acestora.

Restabilirea raporturilor normale între resursele primare și produsele prelucrate intemeiază dezideratul trecerii la liberalizarea sistemului de prețuri, dar moratoriul de șase luni cerut prin declarația privind „înfăptuirea trecerii la economia de piață în România" asupra salariilor acționează exact în sens invers liberalizării prețurilor.

Pe de altă parte restabilirea raporturilor normale dintre prețuri, vis-a-vis de prețul mediu real al forței de muncă pe economie, trebuie operată prin creșterea celor excesiv de mici și prin diminuarea celor excesiv de mari.

Am fi utopici să sperăm că inflația nu se va produce și că va avea proporții nesemnificative. Statul poate reduce însă riscul inflației diminuînd prețurile exagerate de la produsele care conțin profituri enorme. Și sînt atît de multe produse în această situație, sute, dacă nu chiar mii!

Nici distrugerea monopolurilor din industria românească nu va elimina riscul inflației, dar va determina diminuarea proporțiilor ei.

Evident, conjunctura de inflație va afecta în primul rînd costurile protecției sociale a păturilor populației cele mai defavorizate. Corelat cu aceste costuri și cu ieșirea din situația de criză, problema care se impune guvernului este aceea a concentrării inflației într-un interval de timp cît mai scurt.

Cel puțin din acest punct de vedere **nu trebuie să devenim prin declarații de intenție și programe TRAFICANȚI DE SPERANȚE contra costuri sociale și CONSUMATORI DE VALORI pentru un „turism" către economia de piață.**

Este mult, este puțin doi ani pentru etapa de tranziție și programul de austeritate deocamdată enunțat ca moratoriu pe șase luni asupra salariilor? O să vedem.

Este mai înțelepți acum, fiindcă sîntem în capătul drumului, să ne reamintim adîncimea îndemnului: „festina lente" (grăbește-te încet) pentru ca un lucru odată făcut să nu mai fie reluat și a doua oară și, ca totdeauna, „mai binele a fost răul binelui".

În perspectivă „mai binele" trebuie să rămînă dorința „binelui" ca unul din principalele elemente ale progresului economic social, politic, cultural deoarece societatea are nevoie în permanență de transformări superioare pentru membrii ei, și nu de evenimente.

„Lacătul democrației" nu se va deschide pentru noi românii, atîta timp cît nu vom fi convinși că acolo unde funcționează piața, oamenii sînt mai liberi, mai egali și prosperi mai ales prin muncă. **„Oamenii și nu instituțiile creează bogăția economică, fiind limitați exclusiv de profesionalism, inteligență, ima-**

Dr. ing. Spineanu Ulm

(Continuare în pag. a 3-a)

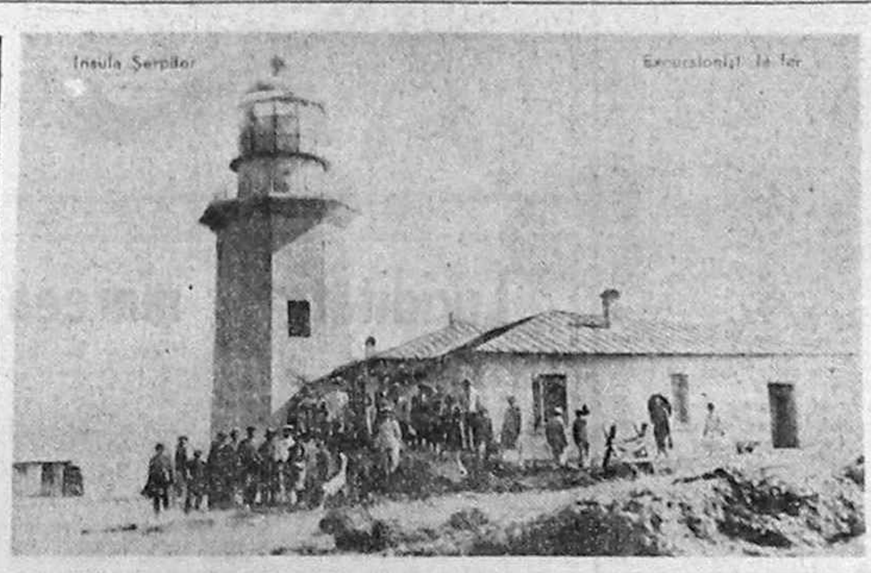

INSULA ȘERPILOR — PĂMÂNT ROMÂNESC

Așezată la 38 km de Sulina, Insula Șerpilor parcă probează atît prin înălțimea sa (40—60 m), cît și prin natura stîncilor ce o formează, apartenența la platforma dobrogeană. Denumirea oficială vine de la șerpii negri ce o populează intens, dar în trecutul nu prea îndepărtat era numită și Insula Speranței de către pescarii care erau prinși în larg de furtuni și sperau să se refugieze aici. La suprafața ei mică (circa 1 500/150 m) și la lipsa completă a vreunei populații, apare drept ciudată acapararea ei samavolnică (necevidențiată în acte oficiale) de către „marele nostru popor prieten de la răsărit". Doar motive strategice să ne fi privat de singura noastră insulă maritimă, țintă altădată frecventă a unor frumoase excursii turistice.

SILVIU DRAGOMIR

Un tramvai pentru... Miorița

Pe drumul Dobroeștiului
Nu trec carele cu fin,
Trec iauri dintr-o coronită
Să vestească o moriță.

— „Nu părăsi aceste locuri, căci ele te vor înălța!" — răsună oricînd acest îndemn părintesc către pruncie. Desigur, particulara melodie a acestui îndemn își are fascinația ei anume. Cînd, de pildă, armonia ondulatorie a unei interacțiuni sonore surprinde auzul pe o ulicioară din Dobroești. Atunci, uimit de sfătoșenia senină, apelezi la rațiune punîndu-ți întrebarea: de ce te vor înălța? Și fără să stai prea mult pe gînduri... de teamă ca răspunsul ce-l primești să nu-ți umbrească întrebarea, lași la o parte îndoiala și pui o altă întrebare: în ce orizont spațial ne aflăm la Dobroești?

Cel ce coboară dinspre Fundeni sau cutreieră grădinile de zarzavat din împrejurimi, fie că se îndreaptă dinspre platforma Voluntarilor, fie dinspre cea a Pantelimonului, și chiar mai departe, dinspre Afumați sau Moara Domnească, așezări străbătute deopotrivă de păduri — reminiscențe din Codrii Vlăsiei — și de ochiuri de pămînt, mărturii ale pătrunderii Bărăganului pînă în cele mai tainice unghere, în mersul său spre cetatea lui Bucur va trebui să urmeze drumul Dobroeștilor. E un drum drept, tors din imensitatea pămînturilor rodnice ce se înalță pe de o coastă de deal pe altă coastă, traversînd în liniște apele și marcîndu-le cînd de-a astinga, cînd de-a dreapta sa.

Cel ce se îndreaptă pe un astfel de drum spre locul unde Bucur — ziditorul și-a ales partea sa de pămînt și cer, cunoaște sentimentul „spațial" al drumului dinspre natură către cetate. Nu poți parcurge acest drum fără să nu te oprești în locul unde înalță pietrele ciopîrțitului adevăratele chei la bolta lui Bucur, omagiind astfel vremelnicia formelor deopotrivă cu veșnicia formelor. Așa începe minunea istorisirii...

...Cum pe acele vremuri se obișnuia ca turmele de oi să nu sadă nici o clipă. Să colinde văi și coline în căutare de pășiști mai bune și frumoase. Dar iată că într-o zi ciobanul Bucur, numit și contemplatorul mioritic, s-a oprit dear pentru o clipă să-și hodinească dorul rătăcitor. Acolo unde s-a oprit, a găsit el de cuviință să-și înalțe un popas. Și uite așa, dintr-o clipă de hodină, a devenit pentru veșnicie Bucur — ziditorul. Gestul său a fost măreț dar dur, necugetat de dur. La ziditea popasului său a trebuit să sacrifice ființa cea mai dragă. Pe Miorița bucălată. Zidind-o de vie între pereții cetății sale, el a dăruit Miorița drept ofrandă SOARELUI. Așa și-a înălțat CETATEA ETERNĂ. Zilele treceau și el nu mai ploca din acel loc. Ojile s-ar fi dus care încotro, dar fără Miorița lor au rămas acolo. Și uite așa la fiece cîntare a Mioriței, cetatea mai aduna un fir de lumină. Ei!.... atunci și alții trecînd cu turmele lor pe acolo, văzînd atîta frumusețe de cetate, s-au oprit. Aflîndu-și sălaș printre zidirile cetății, Miorița cea bucălată a însuflețit cetatea, apărînd-o de boli, de invazii și de toate cele rele. Miorița era nelipsită și de la serbările cetății, care multe mai erau și an de an mai frumoase. Miorița făcea să fie bună înțelegere între toți oamenii din cetate. Dar într-o zi s-au strîns cîțiva și s-au pus pe sfadă și hulă. Miorița cea bucălată le cupără foc pe oamenii din cetate. Ei nu numai că se sfădeau, dar și agonisela și-o prădau. Atunci Miorița dispăru din viața cetății. Zidurile începură să se clatine, cerul se arăta brăzdat de lumini orbitoare. Vuia de jur-împrejurul cetății, cu surzenie. Se făcea a potop sau a cutremur. Fugeau, care încotro, cum apucau. Rupeau pămîntul sub picioare, așa fugeau. În fel și fel de vehicu-

Prof. NICOLAE HĂVRILIUC

(Continuare în pag. 2)

RENAȘTEREA SPIRITULUI ROMÂNESC

Scrisoare deschisă organelor puterii

Domnului președinte Ion Iliescu
Domnului prim-ministru, Petre Roman
Domnului președinte al Senatului, Al. Birlădeanu
Domnului președinte al Camerei deputaților, Dan Martian

Sîntem profund îngrijorați de amplificarea tensiunilor sociale în urma evenimentelor din 13—15 iunie 1990, în cursul cărora au fost încălcate cele mai elementare drepturi ale omului. Nu se poate vorbi în anul 1990 de noțiunea de stat de drept atîta timp cît cele mai pașnice forme de manifestare ale democrației și a ideii au fost și sînt reprimate cu brutalitate.

Noi dorim, asemenea tuturor oamenilor drepți, liniște și înțelegere între toate categoriile sociale. Considerăm totuși că, deși există forme aparente de manifestare ale liniștii publice, unele sînt departe de adevăratul echilibru social-politic. Acest echilibru al forțelor și categoriilor sociale considerăm a fi definitoriu pentru noțiunea de liniște ci nu o mutenie autoimpusă sau impusă, indiferent pe ce cale și indiferent din ce motive.

Arestarea lui Marian Munteanu, în baza unor inscenări și afirmații calomnioase este menită să mențină un regim de teamă generală, aceasta conducînd la inhibarea oricăror inițiative pașnice de continuare a procesului revoluționar, întru realizarea unei adevărate democrații, democrație care să poată fi recunoscută atît pe plan intern cît și pe plan internațional.

Atîta vreme cît un om care a imprimat un caracter pașnic, demn și civilizat tuturor manifestărilor este acuzat exact de contrariu, ne simțim cu toții în pericolul de a fi calomniați în același mod. Din aceste motive de nesiguranță, un mare număr de intelectuali și studenți au ales calea exilului politic, iar procesul continuă în avalanșă.

Minerii au fost felicitați și sînt în libertate cu toate crimele și devastările produse, în timp ce un om care a imprimat tuturor manifestărilor un caracter pașnic, prin afirmații și exemplu personal, este arestat, alți studenți, intelectuali și oameni pașnici au fost, de asemenea, bătuți cu bestialitate. Putem constata deci o răsturnare a valorilor umane ale societății, precum și a principiilor de drept.

În scopul găsirii mult-doritului echilibru care să se poată încadra într-un context internațional, cerem punerea necondiționată în libertate a lui Marian Munteanu, președintele Ligii Studenților. În sprijinul acestei solicitări vom începe prin a organiza un marș de protest care va porni din Piața Operei vineri 13.07.1990 ora 17.

Liga studenților din Institutul Politehnic București
Președinte Eugen Leahu
Asociația studenților arhitecți
Președinte Alexandru Babos

Penitenciarele noastre

Din tot ce am văzut la televiziune la jumătatea lui iunie, am înțeles că milițienii noștri bat fără milă pensionarii reținuți, maltratează și în general că pe la ei domnește bunul plac. Miliția nu găsește calea spre poliție. Nu mă refer la luptele de stradă, acea sînt altceva. Mă refer la oamenii reținuți, pe drept sau pe nedrept, pentru a li se stabili culpa. Trebuie pornit întotdeauna de la prezumția de nevinovăție, care funcționează în toată lumea civilizată. Persoana reținută, legată și arîvîrîtă în dubă, are totuși drept la tratament uman, iar după ce instanța își spune cuvîntul, deținutul se cuvine să aibă un statut al lui care să nu-l pună la discreția oricărui gardian sadic. Tragem nădejde că noul ministru de interne, dl. Ursu, va reuși să scape de milițieni, să-i transforme în polițiști ai „statului de drept", gata să intre în „rîndul națiunilor civilizate", cum ni se tot vorbește de „sus". Apoi, este inadmisibil să ții rănii prin garaje, fără asistență medicală, fără respect elementar față de persoane. Mai știm că pușcăriile românești sînt mai crîncene decît cele franceze, renumite de pe vremea regilor. Închisorile noastre trebuie să asigure în condiții privative legale, o anume civilitate a deținerii, cum și diferențierea între delictele de drept comun și cele de ordin politic. Noi avem acum deținuți politici și Mandela ne-ar putea povesti cum a stat în închisoare 25 de ani, ca deținut politic.

Dacă există persoane nerecuperabile pentru societate, majoritatea celor ajunși prin diferite concursuri de împrejurări să poarte uniforma vărgată pot redeveni cetățeni rezonabili după ispășirea pedepsei. Închisoarea poate agrava relația individului cu societatea, dar o poate și îmbunătăți. Puțină pedagogie n-ar strica. De aceea se cuvin a fi îmbunătățite condițiile din pușcăriile românești, probabil cele mai oribile din Europa, în orice caz cu tendințe polipolitiste inadmisibile.

VIOREL ȘTIRBU

Lucidități și mareea neagră

Huliți și „vinovați" de toate stările confuze în care se află țara, oponenții au fost obiectul barbariei acefale. Semnele de întrebări ale europenilor nu mai găsesc firești răspunsuri. Barbaria girată de președintele statului e cel mai puternic argument că nu sîntem pregătiți să intrăm în Oicumena: casa comună după care tînjim, Europa!

Absența de răspundere a autorității centrale care a pregătit și ocrotit represiunea, tezele fanteziste (și iute anulate) ale „loviturii de stat legionaro-fasciste străine", nu mai conving pe nimeni, dar au darul să discrediteze România! Paranteza barbariei de la jumătatea lui iunie, frontul comun de minciuni, nu convinge străinătatea, ba dimpotrivă, se dovedește contraproductiv. Trecerea Capitalei prin foc și bîtă nu se uită ușor, prăpastia săpată între intelectuali și masă este ireductibilă. Apocalipsul din 13—15 iunie lese din sfera credibilului, comunicatele se bat cap în cap, ce se afirmă azi se infirmă mîine. Rămîne un fapt de neclintit: președintele a chemat „mulțimile", dar a vorbit și mulțumit numai minerilor! Nici azi nu se știe, la 3 săptămîni după evenimente, dacă „legionarii" sau criptocomuniști, proxeneți, prostituate, bișnițari și traficanți, ori membrii „desfințătorilor" eșaloane securiste au dezlănțuit „rebeliunea"? Cam ce vîrstă trebuiau să aibă oponenții lui Antonescu, pentru a mai fi în stare după 6 decenii să dea foc televiziunii și Prefecturii poliției, Ministerului de interne, în orice caz, în jur de 90 de ani! Tocmai vîrsta „elanurilor extremiste" dacă or mai fi în viață! Cînd cei ce au făcut isprăvile, dacă depășesc 30 de ani, deși vîrsta medie, (după cum s-au văzut „eroii" în emisiunile de la televiziune) rămîne în jur de 20 de ani! Întrebarea persistă, dacă e s-o împingem la absurd, cînd au avut timpul și cine i-a „instruit" anume, fără să știe părinții, educatorii, rudele, semenii, dar mai ales securiștii și căror profesionalism a rămas nedezmințit după 45 de ani? Cum s-au lăsat „înșelați", fără să simtă, fără să adunece, fără să intuiască o asemenea clasă, pe drept detestată în toată lumea civilizată?

Au fost „parașutați", cînd și de către cine și nici măcar unul de prăsilă, n-a dibuit armat? Toate ipotezele sînt hibride iar „logica" lor cusută cu ață albă (dovadă că s-a renunțat imediat la ele). Neverosimilul zi de zi se îngemănează bine cu căutarea febrilă a țapilor ispășitori, a dovezilor dinainte pregătite, cu o consecvență de care nu-am despărțit doar acum șase luni și care a funcționat „justițiabil" 45 de ani! Frontul comun al minciunii, opoziția care mereu e pe „rol", așa numitele blocaje psihologice, disfuncțiile și frustrările, timorările și „slăbiciunile" endemice, dar mai ales securiștii și căror profesionalism a rămas nedezmințit după 45 de ani? Cum s-au lăsat „înșelați", fără să simtă, fără să adunece, fără să intuiască o asemenea clasă, pe drept detestată în toată lumea civilizată?

PETRU TRAILĂ

(Continuare în pag. a 2-a)

CUGET DREPT

Discursul parlamentar

Citesc aproape zilnic cîteva pagini din Discursurile parlamentare ținute de Iorga timp de zece ani în fața deputaților. Iorga, în geniul său de istoric și orator, este mai greu de găsit în aceste cuvîntări chinuite, scurtate, constrînse la minut, rareori irupînd în ceea ce marele istoric era conștiința neamului. Dar învățați o taină esențială de aici. Să nu te amesteci cu orice prilej în cursul dezbaterii parlamentare, să intervii numai atunci cînd ai ceva de spus esențial, în deplină stăpînire a faptului în prag de legiferare, și mai ales să știi, oricît de stăpîn suveran ai fi într-un domeniu al cunoașterii, că în altul poți copilări și alții se pricep mai bine.

Orice om ce ocupă astăzi un loc în parlament trebuie să știe că va răspunde peste veacuri de votul și starea conștiinței sale. De aceea parlamentul este așezat lîngă sanctuarul unde zilnic se desfășurau rugăciunile, puterea cea mai uriașă ce stă în mîna universului, cu precădere a omului, încoronarea lui.

Pe ce ușă vrem să intrăm în Europa, pe ușa parlamentului sau pe pe cea a sanctuarului? Amîndouă ne sînt deschise de singele tinerilor junghiați în decembrie. Dar ni se va cere socoteală!

IOAN ALEXANDRU

Politica P.N.Ț.-c.d.

Modernism și viață tihnită

Sîntem pe calea prefacerilor. Noțiunea de modernizare este pe buzele tuturor. Dar modernizare cuprinde libertatea de a avea. Ce?

În primul rînd posibilitatea de a-ți valorifica munca și de a avea bunuri sau servicii în orice cantitate, de orice fel, de orice calitate, inclusiv de înalt rafinament. Libertatea de a alege, de a voi și a acționa. Sigur, toate acestea cu bani, uneori cu mulți bani. Banii ca răsplată sigură a destoiniciei și competenței, și nu altfel.

Dacă odată cu modernizarea mult așteptată vom lua numai părțile bune ale societăților avansate capitaliste, vom cîștiga mult. Iată de ce: omul occidental dorește să scape de stress, ba chiar și de informațiile de tot felul care i se vîra în suflet, de firele subțiri cu care este legat de sursele sale de existență.

Românul a tînjit întotdeauna mai mult după o viață tihnită, o viață sigură, fără excese.

Dacă este să analizăm profund psihologia poporului român, vom constata că el este legat organic de casa și satul său, de animale, de obiceiurile și tradițiile sale.

Nici muncitorii sau intelectualii nu sînt ahtiați după averi uriașe. Timpul la român este oarecum o dimensiune bioritmică, dar nu o luptă cu minutul sau cu secunda. Nu omitem însă diferențierea de vîrstă sau influențe.

Societatea industrializată occidentală ar vrea să scape de „Time is money", dar nu mai poate.

Echilibrul dat de necesitățile reale umane, aduc acestei ființe tihna rîvnită. De aceea odată cu marea aventură spre care trecem, ar trebui să se cîntărească temeinic consecințele la care o să se ajungă, pe linia conservării unui specific național acumulat și selectat de milenii. La masa marilor decizii ar trebui să fie prezenți marii oameni de cultură, sociologi și psihologi.

Tendința cuminte pentru care trebuie să opinăm este că luăm tot ce e bun de la occident și să ne străduim să nu importăm aspectele dăunătoare.

Pentru aceasta este necesară o ateanție mărită, însoțită de un spirit patriotic tenace, de discernămînt și de viziune clară pentru a înlătura la timp tranmele de durată ce ar putea însoti fericirea așteptată și meritată de către poporul român.

Ing. N. MĂRINCUȘ

FELICITĂRI

Avem președinte, avem Parlament, avem Guvern. Totul legal. Avem pace socială, avem consens, ba mai mult avem armonie. Cu altă ocazie, am să explic în ce fel **armonia** nu rezultă din majoritate sau din unanimitate (fenomen politic monstruos!), ci din opoziția contrariilor, cum ne învață un filozof obscur, ca înțeles, pe nume Heraclit. Dar acum momentul e festiv, și se cade să participăm și noi, îi de pe margine, la festinul **aleșilor noștri**. Ce să-i faci, am mai pățit-o și al'dată de vreo mie de ani încoace. Și-apoi, **a mîncat ea, cîțeaua turcului** (pașă!), **mere acre**, deși avea stomac delicat, dar noi, care avem stomac dedat cu [illegible] alegeri libere? Românul necăjit pe sine-insuși, că a făcut vreo boacănă, mai zice: **Am făcut-o, cu fierul de la mine**, adică el însuși a furnizat materia primă, în speță, și-a dat votul. Atîta pagubă! Peste vreo doi ani vor avea loc alte alegeri, altă **lambadă**, că ne-am săturat de **briulet**. Deocamdată autoritățile aleargă după noi, ca stăpînul după cîinele scheălătad, cu pîinea întinsă, în mîna stîngă, și cu bățul ascuns la spate, în dreapta, să ne pocnească iar, pînă ne vom băga mințile în cap, deoarece capul nostru e un fel de magnet, care atrage bîta. Să mori de rîs! Tot noi, românii, înțelepți ca un proverb, am adoptat de la turci, o zicală: **Dă-mi, doamne, mintea românului de pe urmă!** Proverbul, drept e, îl au și alte popoare vecine, dar eu cred că e românesc, pentru că fiind noi, cel mai vechi popor pe aceste tărîmuri, am mîncat cea mai multă bătaie, **ergo** (deci) sîntem cel mai înțelept popor, cu **Bătaia (bita) e ruptă din raiul comunist**. Cîte nu vorbește omul la necaz!

Oricum, politica e slăbiciunea noastră, națională, pentru că nu cere nici o calificare, nici o diplomă. Dar, se pare că ni s-a înfundat, pentru că perioada „postrevoluționară" (gata cu Revoluția!) care nu aduce a chermeză, va da la iveală **impostorul politic**, care pretinde că are dreptul să se afle în fruntea bucatelor, pentru că „în zilele fierbinți ale Revoluției" s-a aflat în primele rînduri, că a făcut parte din primul comitet, din primul detașament, din primul nucleu de au-

FLOREA FUGARIU

(Continuare în pag. a 2-a)

www.arhivelenationale.ro

„Despre adevăr nu trebuie să păstrăm niciodată tăcerea"

S-au adus ciorapi

Foto : GHE. PETTER

FELICITĂRI

(Urmare din pag. 1)

toritate constituită, că a apărat, că a salvat, că etc. Nimeni nu se întreabă dacă incompetența nu-l va mătura, că se va uita holbat la complexitatea problemelor ce i se vor înfățișa, ca vițelul la poarta nouă. M-au intrebat sute de inși de ce bîrfesc eu pe la colțuri, și nu în temeiul unui partid politic sau măcar un hebdomadar. Ce, cutare sau cutare e mai bun ete ? Și iată-l senator sau ministru, cu leafă, parte în lei și parte în valută.

Pînă la apariția unei legi a presei, pronun autorităților și [illegible] un meraton [illegible] parte și în ciomăgeală de alta, așa cum a solicitat și dl. Petre Roman, la prezentarea listei guvernului. Și fac această propunere, nu de frica bătăii sau de frica fricii, ca orice intelectual care se simte dator să declare că-i este frică, o frică pur și simplu frică, fără motiv, fără obiect, cum se sperie iepa de propria umbră, nici urmînd cu lașitate îndemnurile autorităților la sloganele dinioteleasna ale celor care se află la putere ; pace (și între oameni bună-învoire) socială, calm, cît mai mult calm, liniște (să ne putem odihni, după muncă. Așa înțelege majoritatea invitațiile la liniște, confundînd-o cu lipsa gălăgiei), concordie etc., ci pentru că parcurgînd cu sfînic presa noastră de toate nuanțele, constat că ziaristul român e cel mai puțin profesionalizat profesionist. Cu cîteva excepții. Vorba ziei: Să fei pe unul și să dai cu el în celălalt ! Pînă la cea-pomenita lege, dat fiind că timpul nu așteaptă, și cum avem un neamănunte ales (vorba zice : măcar, nu făcui ?), parlament bicameral, guvern (cu tot dichisul), propun ca fiecare persoană din conducere, la orice nivel al piramidei guvernamentale, să-și facă mai întîi un examen de „constituție", dacă se nimerește cineva în funcția în care se află — acum nu mai intervenește, dacă de drept sau prin alegeri sau alteceva — și dacă pînă acum și-a dat sfîrșit dovadă că e în stare să nu se mănînce pe la gură cu mieru, acum cînd se află în fața trecului (albiei) cu miere de stat, pentru că oricît e mierea de dulce, consumată în cantități prea mari, dă o boală a pielii, denumită prin antifrază, blîndă, care numai blîndă nu e. Deci, să nu se lăcomească la miere, pentru că așa a rămas ursul fără urechi, că s-a nărăvit la miere și i le-a smuls Sfîntul Petru. Astăzi, nu mai sîntem după alegerile din '46 cînd ministru al agriculturii era un om de casă al lui P. Groza, pe nume Zăreni, om de treabă de altfel, dar incapabil, ajuns obiect al derizunii publice. Azi avem guvern de tehnocrați, oameni cu doctorate, care nu mai pot invoca nepriceperea, și vor trebui să dea socoteală poporului suveran, că de aceea au fost propuși ministri „servitori ai poporului", ca să-i gireze interesele. În notarul de legi și decrete ale lui Ceaușescu, sînt cîteva care, chiar dacă nu s-au aplicat, trebuiesc puse în lucrare : să facă bine noua nomenclatură a noii clase politice, acum la înscăunare, să dea declarații asupra tuturor bunurilor, mobile și imobile, adică asupra averilor aparente și neaparente. Și aceasta, în interesul lor, pentru că suspiciunile de delapidări se vor ține lanț. Aceste declarații să fie cît mai detaliate, adică să meargă pînă la numărul de perechi de ciorapi cîrpiți și de cravate uzate, ca să nu li se întîmple vreo dandana, deoarece vom intra în criză, și sărăcia exasperează opinia publică, iar, la ieșirea din slujbă, să ceară ei inși o anchetă asupra averii și să obțină o adeverință de ministru cinstit, pe care să o lipească pe geam, să o citească masele suspicioase și invidioase. Știu ele de ce. Ca să nu fie cu supărare, informez pe cei care s-ar ofusca fără temei, că la Atena, cea mai „democratică" cetate antică, era mai ușor să obții o funcție, cît de mică — mandatul era pe un an — decît să treci necontestat prin verificarea conturilor gestiunete. Te prezentai în fața unei comisii și suportai un calvar de întrebări răuvoitoare (gr. dokimasia). Dar și grecii făceau parte din Balcani ! Ajo că, s-a terminat, băieți, cu comodii de vară, prelungite, pe diferite Coaste sau Plăji, de Aur, de Fildeș, de Azur, sau de alte metale sau pietre prețioase. S-a terminat cu traficul de influență, cu o mînă spală pe alta și amîndouă obrazul pătat : în democrație nu se confundă imunitatea parlamentară cu lèsemajesté, ca în comunism. În democrația noastră actuală, de tip contondent, cetățeanul lezat nu mai are răbdare să aștepte hotărîrea legală, și-și face dreptate singur, pentru că e „schizoid și isteric", cum l-a informat o doamnă din Craiova pe Bush și pe toți șefii de state din Europa. Ori, schizoizii și istericii n-au judecată, ca toți nebunii, iar dta, dle. deputat, senator, ministru etc., rămîi cu capul spart, că tare ne place să spargem capetele altora, ca pe dovleci de copt. Așa că, dlor. reprezentanți aleși ai națiunii, țineți-vă bine, în fața ispitei, mulțumiți-vă cu lefuri mai mici ca ale minerilor, că dvs. nu munciți în subteran, ca ei ; și-apoi sînt de zeci de ori mai mari ca pensiile ceapișcelor, care n-au permise de călătorie gratuit pe sub pămînt cu vaporul și prin aer cu trenul. Sper că nu vă supărați pe mine că recidivez : în tinerețea mea i-am trimis vorbă șefului meu care era : șef de catedră, director de editură și academician, plus colaborări la radio și prin reviste de specialitate și ziare de partid, că, dacă împart veniturile lui în sferturi de pîine neagră, a 2 lei pîinea, hrănesc un sat (era pe vremea cotelor obligatorii). Dvs. nu mai aveți ce-mi face, decît să-mi luați cei cîțiva ani de viață pe care-i mai am de trăit. Dacă ați ști cît de mică era diurna ambasadorilor în laudata democrație atheniană, ați fugi de ea, de v-ați scoate ochii. Ați prefera să vă privatizați, cum am auzit că fac unii miniștri, prin alte țări de democrație populară, și v-ați deschide vreo gogoșerie, fiind mai profitabilă.

Vă urez spor la muncă, sănătate și multă, multă fericire dvs. și familiilor dvs., dragi... (?).

Prof. ION DIACONESCU

Lucidități și mareea neagră

(Urmare din pag. 1)

mice ale politici sînt secrete de pe vremea lui Ceaușescu, ori mai putem vorbi de „reactivarea reacțiunii..." ?

Presa liberă e mereu intimidată, strangularea vocilor libere de opinie, libertatea de expresie, de conștiință sînt date la o parte, dacă nu riști în strună „mustra celui plare" președintelui, guvernului, Senatului ! Se vede că atunci nu clatină, nimic nu ingrijorează și nimic nu ruinează stilul greu al reactiunii în sus, cavieșuirea totalitară ! O [illegible] bazată pe sfidarea logicii, pe eludarea evidențelor, pe camuflarea adevărului, cît timp mai are șorți de izbîndă ? Alianța frațernă dintre ceaușism și neocomunism pe de-o parte și fascismul extremist, pe de altă parte, joacă mai departe rengîul guvernului care nu mai vrea, în fața strainătății, pe mulți să scoată cămașa, că de ce spune țara, puțin îi pasă ! Numai memoria vie face posibilă demonstrarea, pieșă cu pieșă, mecanismului diabolic al minciunii istoria care nu poate fi decît una singură, nici națională, nici patriotardă, nici de solidaritate internațională, ci pur și simplu, normală, firească.

...iar ca e incompatibilă cu mîlul ce l-a lăsat mareea neagră din Valea Jiului cu dîra de sînge ce acoperă negrul prafului de cărbune, cu privilegiile anume acordate „cavalerilor apocalipsului"...

Practicile abuzului de putere ne-au spulberat orice iluzii de a mai ieși cu fața curată în lume ! Samavolniciile din mizeul fierbinte al lui Iliescu îl determină pe investitorii străini să se abțină de la plasamentele atît de dorite de noi, mina de aur a investitorilor. Capitaluri cu sume de miliarde, dacă nu de miliarde, au fost reținute. Posibilitățile de implementare a programului guvernamental cu minimum de sacrificii pentru poporul român s-au volatilizat și ele. Ambiguitățile, jumătățile de măsură, pașii greșiți, convulsiile sociale și represiunile în masă, ordinea de drept grav periclitată, neocomunismul și conotații balcanice, nu creditează, ci discreditează România !

Absența scrutării critice a evenimentelor, urîtrea greoaie a reformelor, fac, dacă nu iluzorii, imposibile salturile noastre înainte ! Batjocoriți și vînați pe străzile Capitalei, umiliți și îngenunchiați, cît timp mai pot fi intelectualii obiectul maltratărilor ? Cum să mai intri în dialog cu ei cînd 6 luni de zile ai practicat un sinistru monolog ? Cum să-i mai convingi de la exod, de la gestul compilit de a-și căta din nou „norocul" peste granițe ? Chiar pînă într-atît să meargă inconștiența, disprețul cioclesc, absurd, al autorităților ? Cînd putem converge lumea civilizată că „ultimul grotelor" ce s-a întîmplat, provoșia nu să se mai întîmple ? Cînd vom putea geneza ca abuzurile care hăcuiesc țara ? Și cînd vom putea conștiința reflexelor democratice ale unei societăți în tranziție, incapacitatea de a da răspunsuri altele decît cele standardizate, lipsa exaltată și simbitoare, vechile scheme mentale, indîrjirile cabotin repetate, toate fac ca operațiunile de seducție, acum și-n viitor să eșueze. Revenirea la abecedarul democrației, la tradițiile uitate de Brave, civice, sînt cu mult mai bune decît simbetele trandafirii din singerii ! maculate de paternalisme puerile, absurde ! Înțelegerea că ne-am prăpădit cu un „tătuc" care-ți prea puțin părinte ! Înțelegerea care nu cere îmbrățișări, nici dădăciri, nici mîngîieri pe frunte, nici mulțumiri pentru „iertări fără mînie", ci pur și simplu obiectivitate !

Opoziția nu trebuie să se identifice pînă la contopire cu melodia guvernului, se nu are rol de vioară a doua, ci să-i controleze reflexele și să-i temperoze excesele. Altfel simbetele „originale" ne duc pe o traiectorie ireversibilă, la ocrotirul lumii, la condamnare.

Dialog cu cititorii

Prof. dr. Gh. I. Bărbatu : Scrisoarea dvs. a fost dirijată către destinatar.

Brad Ecaterina — Arad : Trebuie să dovediți celor din jur că aveți talent iar vecinilor dvs. că sînteți înțelegătoare și îngăduitoare. Dincolo însă de anumite limite în care drepturile dvs. sînt încălcate flagrant, adresați-vă ierarhic autorităților pentru restabilirea legalității.

Nae Constantin — Iași : Epistola dvs. (scrisă cu majuscule — de ce, nu ne mai întrebăm) și adresată dlui Nica Leon, înțelegem că ne-a fost trimisă din greșeală. Regretăm din tot sufletul că e plină de invective care nu vă fac cinste, precum și de greșeli de ortografie.

Șerban Comănescu — Craiova: Am primit epigramele dvs apropo de armele, munițiile, drogurile, mașina de confectionat bani și pixurile cu substanțe otrăvitoare găsite de mineri la sediile opoziției. Am luat notă și de faptul că la TV cineva declara : „Paler și Băcanu cu pana lor otrăvită..." Astfel de articole /Nici că vor mai fi citite / S-au găsit la P.N.L. / Pixurile otrăvite //. Sau : Ca să vă trăiți senină / Viața cea de zi cu zi / Ascundeți-vă în mină / Sigur nu vă vor găsi //.

Florea Tistuleasa — Pitești : Am primit cu plăcere imaginile Bisericii Sf. Gheorghe din orașul dvs. și pentru care vă sîntem recunoscători.

Danielescu Teodora — București : Aveți dreptate că după chemarea detașamentelor de șoc ale minerilor la București, prestigiul conducerii României nu a crescut ; ci din contra. Deznădejdea unei părți a populației împotriva alteia, a avut întotdeauna rezultate nefaste. Și cine seamănă vînt...

Argentina Seraba — Dărăbani : Vă mulțumim pentru îndurile dvs. și aprecierea lucidă a evenimentelor din 13—15 iunie din București, al căror scenariu nu este semnat de opoziție.

Constantin Mărunțelu — Dolj : Scrisoarea dvs. deși destul de transparentă în ce privește intenția perșivă de reabilitare a comunismului, abundă și în greșeli (ortografice lexicale) de parcă ați fi tradus textul, cum se mai întîmplă uneori, dintr-o limbă străină într-una necunoscută. Aflăm astfel că (dvs. cel puțin) comunismul v-a susținut moralul, ceea ce n-a făcut însă cu mărea masă a poporului. Și avînd în vedere cele de mai sus, înțelegem strădania dvs. dar dacă veți privi atent la ce se întîmplă astăzi în lume, veți ajunge la concluzia că istoria îl repudiază.

Ioan Tomozei — Pitești : Am primit impresionanta dvs. scrisoare și sîntem indignați de nedreptatea ce vi se face, cu atît mai mult cu cît accidentul dvs. s-a produs la locul de muncă și trebuie să beneficiați de protecția asigurărilor sociale. Vă mai sugerăm să trimiteți și o scrisoare de mulțumire firmei vieneze de caritate care a expediat pe adresa dvs. căruciorul de stradă de care aveți atîta nevoie, suportînd și costul acestuia și taxele aferente precizînd că nu l-ați primit încă, deși au trecut peste o sută de zile de atunci. Sîntem convinși că firma se va interesa prin agentul său comercial de soarta căruciorului și în caz că nu s-a pierdut va afla toate amănuntele legate de această.

Prin rubrica de față, adresăm și noi rugămintea Vămii de a face lumină în acest caz și firma Europaischer Hilfsfonds Viena a trimis un căruior de handicapat pe adresa lui Ioan Tomozei, bd. Republicii nr. 88, Pitești, și care trebuia să sosească de mult. Căruciorul îi este strict necesar lui I.T. fără de care nu se poate deplasa. Și rămînem pe recepție.

ION UNTARU

ANUNȚ

Membrii Sectorului 5 al P.N.Ț.-c.d. sînt convocați în ședință plenară pentru ziua de 16 iulie, ora 18, la sediul din Strada Dr. Staicovici nr. 24.

IMPORTANT !

Informăm cititorii ziarului nostru că pot face abonamente pe trim. III/1990, la toate oficiile poștale, pînă la data de 15 iulie a.c.

Totodată rugăm pe acei cărora oficiile poștale le refuză abonamentul, să semnaleze redacției această anomalie.

Rafturile comerțului social

Cărțile — fenomen aproape invizibil

[illegible]

La librăria „Mihai Eminescu" stăm de vorbă cu dna Domitrescu. Dînsa este de părere, că acum este vremea de [illegible] mai mult de tipărit mai puțin. Și aceasta în contextul în care din ce în ce mai mulți oameni fiind parte din categorii sociale din cele mai diverse, doresc să citească. Și au făcut comenzi numeroase, dar venit de mare ei îi trăiesc nu este suficient. Dacă oricum ei nu este suficient. Dacă oricum ei nu este prin pe de mare, am spusă noi, tocît să ne permitem să-l aprecierea în mare vem, mulțimilor. Un exemplu ne-l oferă d-na Domitrescu — E. Cioran „Pe soldul disperării" — librăria a primit 3 000 de volume care s-au vîndut într-o singură zi, iar cererea este în continuare foarte mare. Cărțile de valoare sînt plătite, efectiv.

În ceea ce privește legătura cu editurile particulare care sînt actualmente într-un număr destul de mare — peste 20 d-na Domitrescu ne spune că se are în vedere achiziționarea de cărți de la aceste edituri, însă pînă la legătura cu ceea ce apare în domeniul particular, [illegible]

MĂDĂLINA MINC[illegible]

MOȚIUNE

În ziua de 5 iulie 1990 s-a desfășurat Adunarea Generală a filialei județene Prahova a AFDPR.

Cu acest prilej s-au pus în discuție și evenimentele deosebite ce s-au desfășurat în perioada 13—15 iunie 1990.

Toți cei prezenți au apreciat că la această situație s-a ajuns în primul rînd datorită lipsei dialogului și a ignorării celor mai elementare drepturi ale omului.

Pentru aceasta se cere eliberarea imediată a tuturor celor arestați pentru convingerile lor politice în frunte cu MARIAN MUNTEANU, președintele Ligii Studenților.

Totodată se cere transmiterea prin toate mijloacele mass-media a concluziilor comisiei parlamentare de anchetare a evenimentelor din 13—15 iunie 1990, care să nu depășească termenul maxim de 1 septembrie 1990 și ca urmare traducerea în fața justiției a celor vinovați indiferent de funcția pe care o ocupă.

Considerăm că numai astfel putem dovedi că începem să ne afirmăm ca un stat de drept și în același timp devin viabile principiile democratice pentru care am luptat.

AFDPR Filiala județeană Prahova

UN TRAMVAI PENTRU... MIORIȚA

(Urmare din pag. 1)

le. Cum mimerau. Un cetățean mai bătrîn care văzuse multe la viața lui, observînd dispariția Mioriței din cetate strigă : „Un tramvai ! Un tramvai pentru Miorița !". Pe dată mulțimea ieșea de femei și bărbați, ce se îngheșuia în ultimul tramvai rămas să-și afle scăparea, coborî să facă loc mirasmelor animal. Dar aceasta nu se arăta de nicăieri. Se lăsă o tăcere adîncă. O lumină orbitoare mai avînd o dată cerul și se stinse cu zgomot în depărtare. Apoi, iarăși tăcere.

Cineva lovi două metre și sfîșie aceștia. O rămurică uscată se aprinse. Arse cu trosnet, lăsînd o dîră luminoasă în focul [illegible] Și mereu de lumină va [illegible] din ce mai mult. Se luminase, [illegible] de ziuă. Dar ceea ce vedea [illegible] acestui [illegible] de lumină, fusese [illegible] chetul unei elogii. Probabil [illegible] de la stînga din vale [illegible] cele bătăiau și alerau [illegible] pînă la [illegible] Casa ce tempera acest roșu [illegible] și bătăiturî vesele [illegible] vocea clubanului care se [illegible] „Un tramvai ! [illegible] tramvai pentru Miorița [illegible] numărul astfel venirea pe [illegible] a unei fiinte dragi.

Cîndate amintiri [illegible] uitate, pe care numai [illegible] bătrînul le tăinuiește. Dar [illegible] ochii inițiați nu ascunde [illegible] verde care bate la [illegible] mărcodor, dominată.

DOROHOȘTI — locul [illegible] să-nțeleg, iar pădurea [illegible] nă Dor !

Cînd cîmpia la cu [illegible] rești, ai impresia că la [illegible] rești îți afli vămuirea !

Farfuria Phillips

La Casa Scriitorilor se petrec lucruri ciudate care aminteșe de regimul trecut, cînd la acest local (care ar trebui să fie de prestigiu) s-a instalat o degradare progresivă, consonantă cu rea a întregului nostru comert, a întregii noastre vieți publice.

Era momentul măreț în care funcționa *Farfuria ascultătoare* a lui Dan Deșliu și Mircea Dinescu — celebră în întreaga Europă și în lume.

Cu prilejul unei vizite făcute, invitat de un amic scriitor, la restaurantul cu pricina, situat pe Calea Victoriei nr. 115, m-am întrebat cu consternare dacă s-a schimbat ceva între timp. *Am constatat că disprețul față de scriitori este norma obișnuită a comportării personalului.*

Parcă nimic nu s-a clintit de cînd aceste era asservit securității, nici oamenii și nici comportarea lor. Dar să descriu ce mi s-a întîmplat : am stat 100 de minute la o masă din mijlocul a ceea ce ar putea numi grădina de vară a restaurantului, alături de vreo 8 scriitori fără ca nimeni din personal să ne acorde cea mai mică atenție. Încercările noastre, cu o mică excepție de a face vreo comandă au fost radical nimicite. Ion [illegible] Dar [illegible] de a [illegible] a [illegible] de [illegible] a [illegible] de [illegible] a [illegible] de

UNELE PUNCTE DE VEDERE OFICIALE

[illegible] la care ne [illegible] ei în existențiarie, [illegible] ă „informații", ar fi putut [illegible] ă numească „Declarația" [illegible] ior-atît abundă în [illegible] și absurdități de tot felul.

După ce se face o [illegible] în perioada în care [illegible] demonstrația din Piața Universității, se precizează: „Într-un cînd chiar manifestanții de curajoș pentru un punct de vedere [illegible] cînd: „la început, manifestanții au avut unele **revendicări rezonabile**, legate de înnoirea democratică a societății". Dar, într-adevăr se recunoaște cîndva că unele revendicări au fost rezonabile, de ce nu s-a dat cel puțin ceva dintre ele?

Dar ceea ce urmează este vrednic de povestile triste ale comunismului, căci se spune: „în toată această perioadă **s-a căutat dialogul** cu participanții la demonstrație, dar fără rezultat". Mai este cevoie să ne amintim iarăși, că mai de mult, în timpul unei conferințe de presă comune, ținută de domnii Iliescu și Roman, primul subliniia insistent și tranșant că ceea ce cereau manifestanții din Piața Universității erau „lucruri nenegociabile"? S-a uitat atît de repede că atunci cînd, în afirșit, domnul Iliescu părea (și a fost într-adevăr doar o părere) că va accepta dialogul, acesta a fost stopat tocmai prin refuzul nejustificat de a admite prezența unei camere video?

Oare în tot acest timp, n-a căutat guvernul toate pretextele pentru a face dialogul imposibil?

Iar în continuare putem citi, „principalele lor cereri căutînd să anticipeze (?) rezultatul alegerilor democratice în cursă de pregătire". Probabil că cei care a redactat a vrut să spună „anulege" rezultatul alegerilor, și cum aceasta era dinainte cunoscut...

Dezinformarea atinge punctul culminant însă în remarca: „după alegeri, principala lor cerere a fost demisia președintelui (?!) care fusese ales prin vot cu peste 85%, în ultimă instanță a guvernului".

Oare în ce **ani**, și în ce perioadă de timp trăim domnilor? În Uniunea Sovietică a anilor 20—30? Este inadmisibil atît dispreț, atît cinism față de opinia publică, atîta sfidare a celor mai elementare norme de etică a informației! După aceea, cînd deja o serie de organizații se răzbunară din Piața Universității, singura etică se care o mișcă guvernului manifestanții rămași neatinși de alții și de greșelile trecutului, este apărarea inființării unui post de televiziune particular! Schizoidă scoarță, în orbirea oficialității noastre, nu un [illegible] la poliția „revoluționarilor și a guvernului?

Pe Pasajul următor rezultă de Piața Universității nu ar fi fost centrul unei cantonări asupra căreia erau atenții toți [illegible], inclusiv cei ai observatorilor [illegible] un cartier situat [illegible] Harlem-ului, [illegible] de [illegible] de lupanar și cuib mafiot? Trepăd, zona respectivă s-a transformat într-un focar de violență, de incalcare a legii și ordinii publice. Au avut loc numeroase acțiuni contra bunurilor publice și bunurilor locuitorilor respectiv de [illegible] **refugiu pentru cerșitorii organizați**".

În mod cu totul **fals se apreciază** că „opinia publică a fost din ce în ce mai [illegible] de dezvoltarea unui [illegible] de fenomen. Numeroase organizații, asociații de persoane au cerut autorităților să ia măsuri pentru curmarea acestei situații". Trebuie să amintim aici că una din revendicările manifestanților a fost punerea în practică a punctului 6 al Proclamației de la Timișoara, iar aceasta a avut peste cinci milioane de aderenți... Opinia publică nu este formată doar din susținătorii Frontului!

„În ziua de 12 iunie 1990, Procuratura a făcut cunoscute numeroase fapte penale comise în zona respectivă sau de persoane care se refugiau între manifestanți". Să fie această ultimă remarcă o dovadă de precauție sau în sfîrșit, recunoașterea faptului că existau neumărați provocatori infiltrați în acea zonă?

Descrierea modului cum au fost împrăștiați manifestanții este una succintă, precizîndu-se că evenimentele s-ar fi desfășurat fără incidente deosebite. Nici vorbă despre toți cei bătuți și internați în spitale.

Trecîndu-se în mod nejustificat peste demonstrația pașnică din seara zilei de 13 iunie, anexa se referă în mod exclusiv la bandele care au atacat și distrus o serie de obiective.

Totul este descris de o asemenea manieră încît să lase impresia că Bucureștiul a fost un oraș cuprins de panică, în stare de asediu generalizat, și numai datorită unor acte de eroism [illegible] Academia [illegible] este descris ca unul [illegible] face [illegible] guvernămîntul [illegible] cine poate crede că un oraș capitală, la sfîrșit de secol XX, poate fi lăsat la discreția unor bande înarmate? Academia anticipînd neputincioasă a politiei, pentru ca scenariul odată pus în funcțiune, să poată evolua în voie, pînă la punctul în care opinia publică fel a fost, din păcate adesea prea activă sau din contra, oportunistă (nu eminiștii de cei care strigau spre rugămînte: „puneți mîna pe ei și omorîți-i"!) și de „Ingrozită" din cauza evenimentelor?

Faptul că aceasta ancă a fost ghidată la repezeală fără cîți un respect pentru adevăr rezultă și din următorul pasaj: „un număr de redactori au fost molestați sau rămîți o **bună parte din echipamentul televiziunii fiind distrus**". Să ne fie permis să ne întrebăm, atunci cum a fost posibilă reluarea emisiunii imediat ce situația a fost „pusă sub control"?

Iar despre pompieri — numeroase persoane care l-au chemat prin apeluri telefonice au mărturisit că aceștia le-au spus că aveau ordin să nu intervină — se spune, frizînd-ul ridicolul: „pompierii au fost împiedicați de aceiași elemente anarhice să stingă incendiile pretre sîtele, mașinile care ardeau și care cuhnea, nu a explodat nu una!)

Este posibil ca fi existat aceste „bande extremiste, puțin numeroase dar pregătite din timp, conform unui plan de răsturnare prin forță a ordinii de drept, a guvernului"?

Dacă bande se antrenau acestea? Și dacă într-adevăr au existat [illegible] au fost înarmați [illegible] de [illegible] acești oameni erau în stare să pună în derută poliția și securitatea, cu tot armamentul lor sofisticat? Și dacă ei existau de mai mult timp, cum de nu s-au stins nimic S.R.L-ul, pervers la fel de zăduf ca și predecesorul sau?

Deoarece, ni se spune la punctul 4, „forțele de ordine nu mai contau", și cum se pare, memoria istoriei este adînc îngropată în conștiința noastră, a mai rămînut încă o dată ne aceste plaiuri chemarea la luptă — adresată de domnitor și de sfetnicul Dan — pînă hăt, departe, peste văi și munți. Și ca la un semn, toată suflarea a venit, ca și în alte dăți, cu cîngi, topoare și ce mai are românul pe acasă, pentru a-i pune el la punct pe cei ce nu [illegible] de [illegible] ce [illegible] ei [illegible] ei [illegible] ei

„Este absolut normal să tindem spre unirea cu România"

[illegible]

„Cred că noi, moldovenii din Basarabia, cu puțina noastră de azi, trebie să câștigăm de partea Uniunii Sovietice [illegible] timpul să ajutăm pe [illegible] ale și curțile noastre din interior, de pe [illegible] de la forme [illegible] tineri, [illegible] pentru toți oamenii, la mitingurile pe care ni-au bătut în cap oamenii răi și lacomi [illegible] care se [illegible] pe noi. Oamenii buni, voi pe voștri moldoveni din Moldova limba moldovenească nu există, o un dialect cu unele particularități de pronunție al dialectului limbii românești... Să le spunem cinstiți: oameni buni, voi sînteți moldoveni numai după locul în care trăiți — o regiune cu numele Moldova, după cum românii din Bucovina îi pot zice bucovineni, cei din Ardeal — ardeleni, cei din Muntenia — munteni, dar toți împreună formăm națiunea română, poporul român, adică sinteți voi, românii. E timpul să spunem ce se cuvine: oameni buni, ajunge cît am încercat să stim conștiința în două lumi, ajunge cît am încercat o politică fără perspectivă și indiferentă de cine s-ar afla pe tronul României, indiferent de starea ei economică și de situația politică, este absolut normal să tindem spre unirea cu România, fiindcă pămîntul pe care trăim este o parte inseparabilă a teritoriului României, fiindcă sînteți voi, românii...

Sînt sigur, românii de peste Prut ar vrea să se unească cu noi, ei cei rupți din trupul României. Nu sînt sigur că, noi, marea noastră majoritate, o vrem astăzi. Vom vrea mîine. Dar mîine va fi prea tîrziu...

Varianta ideală ar fi, desigur, tratativele cu Ucraina și trecerea teritoriilor românești de acolo în componența R.S.S. Moldova, reciclarea treptată a economiei, relațiilor culturale etc., spre colaborarea cu România, ieșirea peste un timp din U.R.S.S., păstrarea pentru un timp a statutului de independență, apoi a statutului de autonomie în cadrul României pînă la unirea definitivă, poate nu știu eți ani, în mod lent, firesc, fără a forța acest proces obiectiv".

ANUNȚ

Membrii P.N.Ț.-c.d. din sectorul 6 sînt rugați să se prezinte la sediul din Calea Plevnei nr. 206 pentru refacerea evidențelor.

Numărul de telefon a rămas cel vechi: 37 30 15, iar programul între orele 8,30–18.

Conferință de presă

„Frăția", față în față (sau alături) cu guvernul

Conferința de presă organizată de Confederația Sindicatelor Independente „Frăția", luni 9 iulie curent, a avut ca temă prezintarea publicului confederației cu privire la finalizarea programului guvernului Roman. Au participat domnii: Mircea Mitrea — coordonatorul Secretariatului Executiv, Teodor Stănescu — președintele Sindicatului Liber Independent Polycolor, Marcel Tănăsescu — liderul Sindicatului 1 Mai-Phoenix, Tudor Florescu — liderul Sindicatului Solvatex, Adrian Constantin — secretar al Biroului Executiv, Mircea Popa — directorul revistei „Argumente", Simona Gheorghe — președintele Federației Sindicale a Lucrătorilor din Cercetare, Proiectare, etc., [illegible] de la mai multe publicații și televiziunea.

Din punctul de vedere al acestei conferințe, care are în componență și ora actuală și de studiat, datele care i sînt furnizate, programul prezentat de primul ministru este singurul care poate asvate economia românească din impas. Programul poate fi pazite la anumite [illegible] dar este trebuitoare [illegible] și este [illegible] la principiile [illegible] confederației care gata să se lupte ca în trecutul lui. Este adevărat că se cer anumite sacrificii din partea guvernului, pentru care o anumită [illegible] care să evaluieze activitățile sindicale și posibilitățile de aplicare a programului de reformă economică. O minimă garanție ar fi ca pe perioada [illegible] cerut de guvern sindicatelor, Legea conflictelor de muncă să fie dată din [illegible]. Apoi, la elaborarea legii sindicatelor să se țină cont de obiectivele Organizației Internaționale a Muncii. Sindicatele să fie consultate în procesul elaborării legislației economice. Să se blocheze C.N.S.R.L.-ului accesul la fondurile fostului U.G.S.R. iar guvernul să joace un rol constructiv în disputa pentru el.

Dl. Mircea Popa a ținut să facă cunoscut faptul că pînă acum „Frăția" a fost anatemizată. S-a spus că are o poziție ostilă față de procesul democratic, creează probleme, face politică etc. Iată că a fost supusă ca guvernul să vină cu un program comun, realizarea valorii și „Frăția" a fost prima organizație sindicală care a reușit în spațiul fost de sindicat.

Au fost puse numeroase întrebări la care [illegible] au răspuns [illegible].

INTREBARE: În cazul în care [illegible] guvernul va adopta pe perioada Moratoriului Legea cu privire la conflictele de muncă, care măsuri vă propuneți?

MIRCEA MITREA: Noi nu considerăm că ea trebuie revizuită la scară largă este [illegible] în acest timp și prin [illegible]. Am putea lăsa [illegible] cere Vrem, din care n-am mai putea [illegible]. Dacă totuși scoarță Legea va fi adoptată, se va trece la un proces de grevă în etape, în spiritul punctelor noastre de vedere. Considerăm că guvernul a intenționat un program pe care dorește să-l aplice. Dorește, să-l pună în practică.

INTREBARE: Cum credeți că ar trebui să se reparteze fondul [illegible] C.G.S.R.?

TUDOR STĂNESCU: Cei 43 miliarde de lei, dacă ne referim numai la patul lichid, trebuiau folosiți de muncitori. Trebuiau utilizați în scopul ajutorării muncitorilor în rînd în care parte din aceștia vor rămîne, sau pentru scoli de calificare, dacă munca pe care au făcut-o nu va mai fi necesară în viitor.

INTREBARE: După o cerere [illegible], la ce termen se [illegible] grevă?

MIRON MITREA: Nu este vorba despre un șablon. În urma unei hotărîri a guvernului, în funcție de importanța drepturi revendicat greva se declanșează la două zile de la comunicarea tuturor posibilităților de negociere și soluționare a problemelor. Sindicatele din confederația „Frăția" au pres au făcut greve. Este meritul sindicatului să înțeleagă și să argumenteze cererile solicitate, astfel încît să nu se ajungă la grevă. Greva ar trebui să extrem numai în posibilitate. Optim ar fi ca ea să nu se declanșeze.

INTREBARE: Ce [illegible] ați generat conflictul cu C.N.S.R.L.?

RĂSPUNS: Lipsa măștii de experiență. N-am cunoscut C.N.S.R.L. la timpul. Nici acum nu știm cu ce scopuri în multe [illegible] [illegible] ne [illegible] Am dorit să participăm la C.N.S.R.L. și ne aprobăm [illegible] [illegible] au fost interzise [illegible] în sală.

La mal [illegible] prima hotărîre a administrației [illegible] va fi [illegible] [illegible] din [illegible] de a ne mai [illegible] [illegible]. Pentru prima dată după multi ani, sindicatul va fi un factor pentru rezolvarea problemelor muncitorilor. „Nu toți — a spus dl. Mitrea — am fost invitați să ne plîngem. De fiecare dată cînd ei se întîmpla ceva, sau doream să reclamăm pe cineva, vă era sau nu adevărat, o făceam la partid. Ia sindicat, sau la alte forumi contrarte. Muncitorul care pur și simplu va fi dat afară nu va mai avea cui să se mai plîngă, iar guvernul nu se va mai amintea, răscumpărînd fiind autonomă. Singurul care va putea rezolva această problemă este sindicatul. Inițiația de forță de da munca este foarte gravă pentru sistemul economic al întreprinderii. Aici apare rolul sindicatului respectiv de a fi informat despre situația economică și de a accepta sau nu anumite reduceri de personal, pentru că este foarte ușor ca administrația să găsească soluția concedierilor".

Programul „cu pași mărunți" este, după părerea liderilor Confederației „Frăția" deficitar și ca exemplu în sprijinirea acestei afirmații s-a vorbit despre situația din Polonia, unde privatizarea a accentuat criza economică, deoarece a fost greșit aplicată.

INTREBARE: Ce așteptați concret de la Guvernul Roman?

RĂSPUNS: Dorim ca guvernul să înțeleagă marile dificultăți cu care se confruntă mișcarea sindicală neuscrisă și sperăm că va fi cultivată ideea că o democrație reală este posibilă numai cu existența unor instituții proprii democrației — sindicatele.

Gheorghe COSTEA

Lucrările Camerei Deputaților

Presa, din nou la ordinea zilei

[illegible]

VICTOR DANO

Legea privind reorganizarea Ministerelor și salarizarea funcționarilor din Guvernul României și a unor funcții de nivel guvernamental

De la începutul dezbaterilor, deputaților li s-a înmînat și un amendament propus și redactat de Marian Enache (vicepreședintele Adunării Deputaților) și Nicolae Radu (secretar). Votarea primelor trei articole, cu amendamentele menționate, a decurs relativ normal. Conținutul lor succint constă în faptul că reorganizarea ministerelor și organelor centrale va fi încheiată pînă la data de 31 august și se va face prin hotărîri ale Guvernului care, pînă la sfîrșitul lunii septembrie, va supune reglementările spre aprobare Adunării Deputaților. Cei care vor fi scoși din funcții sau vor ocupa funcții cu nivele de salarizare mai mică vor beneficia de drepturile avute încă [illegible]. Guvernul va emite hotărîri în privința Comitetelor care funcționează pe lîngă instituțiile și va stabili structura organizatorică și numărul de posturi. În Ministere, numirea și eliberarea din funcție a secretarilor și subsecretarilor de stat.

Prima dispută dintre Guvern și Parlament

Dispute a fost generată de votarea unui amendament prin care Adunarea Deputaților [illegible] un paragraf din articolul 3 care atribuia Guvernului [illegible] „stabilirii" atribuțiilor [illegible] și organe centrale și teritoriale". Domnul ministru al justiției, prezent în sală, a intervenit: „Vă e teama că Guvernul preia funcțiile Parlamentului? Nu uitați că legea are **caracter tranzitoriu**." Aplauze. Dan Martian: „Lăsați-ne [illegible] Guvernul stabilește funcțiile [illegible] Domnule Ministru Bălănescu [illegible]. Pînă la urmă deputații, dispunînd de majoritatea numerică, au avut cîștig de cauză.

Această lege ar fi trebuit votată abia după ce ar fi trebuit ca să stabilească organizarea Guvernului și atribuțiile sale. În acest fel nu ar mai fi existat conflicte între competențele Guvernului și ale Parlamentului.

Salariile tarifare pentru funcții din conducerea Guvernului și a ministerelor

În ciuda amendamentelor propuse, din care n-au fost [illegible] de domnul Martian, salariile au fost votate în forma propusă inițial, mai ales că, după cum a subliniat domnul președinte, a trebuit să se ajungă în vederea [illegible] **hotărîrea Senatului care deja votase legea în cauză**. Normal ar fi fost după părerea noastră, ca Senatul să supervizeze ceea ce aprobă Adunarea Deputaților, însă, în confuzia ce domină Hrănul nostru Parlament, se întîmplă adesea ca ceea ce Camera să se substituie lîngă altele, iar domnul să se facă [illegible] de la Senat la Camera. Salariile au fost aprobate după cum urmează: prim ministru — 16.000 lei, ministru de stat — 15.000 lei, ministru — 14.000 lei, secretar de stat, șef de departament — 13.000 lei, subsecretar de stat — 8.000 — 12.000 lei etc. La care se adaugă sporurile de **vechime neîntreruptă în aceeași unitate**. La introducerea [illegible] este vorba de salarii, [illegible] noștri au fost extrem de [illegible]. S-a invocat chiar argumentul semnării puterilor în stat, cu referire la diferența dintre salariile șefilor de departament și salariile președintelui Senatului sau Camerei (!). S-a ajuns la o asemenea stare de confuzie, încît, după ce s-a votat una dintre propuneri, din sală s-au auzit voci: „Care amendament?"

În cadrul acelaștiși legi s-a hotărît **prelungirea prevederilor Decretului lege nr. 60 din 7.02.1990 privind pensionarea cu reducere de vîrstă a unor categorii, care se vor aplica pînă la data de 31.12.1990.**

Se strică catalogul

La un moment dat au rămas în sală numai 204 deputați. Ceilalți au considerat inoportun ca prezența la lucrări este [illegible] și au ieșit pe hol. Unele [illegible] Parlamentului s-au [illegible] și prezidentele Martian a făcut un apel nominal care a durat mai mult de 40 minute. Cei „de pe hol" au apărut în balcon [illegible] [illegible] [illegible]